

PHẦN CHÍN

Trong lúc Linh San đang hạnh phúc bên mẹ và vú, thì Khánh Sơn đang âm thầm trở lại căn phố anh mua. Căn nhà chung vách vẫn im lìm đến nỗi anh nghe rợn người khi ngồi nơi sân thượng. Một chiếc lá héo úa rơi rụng dưới gốc cây trơ vơ không đủ khơi dậy ký ức nóng bỏng trong lòng. Dường như Thử Lan vừa tặng cho anh một bài học sống trong quá khứ và nhiều tường tượng làm Khánh Sơn kinh hoàng.

Ngước lên nhìn màn trời trong xanh, một ánh trăng non còn lé lói sau áng mây trắng tỏa lan trên vòm trời đêm. Anh chợt ước mơ được Linh San gây to tiếng để anh gọi gió đến xoa dịu lòng cô.

Nhẹ buông tiếng thở than cho số phận không may rồi hướng mắt xuống đường phố, những đôi nhân tình đang dìu nhau âu yếm.

Chợt Khánh Sơn trở mắt đến một cô gái đang băng qua đường. Ồ, Linh San đến như làn gió thoảng khiến Khánh Sơn ngây ngất. Anh áp đôi tay vào ngực để nghe tim mình đang rộn rã.

Khánh Sơn đi nhanh xuống cầu thang nhưng chân chùn lại ở bậc cuối cùng. Không, ta không còn xứng đáng để gặp lại Linh San. Khánh Sơn tự xô thân mình vào vách tường bằng cái gục đầu ăn năn. Nơi vàng trán đầm ướt... Máu... máu !

Khánh Sơn ôm mặt trong đôi tay, làm lũi lên phòng riêng vùi đầu vào chiếc gối đơn lạnh.

Reng... reng...

Bật người dậy vì tiếng chuông gọi vọng vào, Khánh Sơn đi lần xuống mở tung cánh cửa. Anh ngạc nhiên khi thấy Hoàng Hà đứng lơ ngơ trước sân.

- Gọi tôi có chuyện gì không cô Hà ?

Hà đáp ứng nói :

- Linh San có bảo em đến đây để đưa nó qua công ty thăm các bạn, nhưng em đến thì Linh San đã khóa cửa nhà rồi. .

- Vậy à ? Nhưng cô gọi tôi để làm gì ?

- Tại vì nhà anh khóa bên trong, em biết ngay anh có ở trong nhà nên liền gọi, may ra Linh San còn ở lại:

Mỉm cười, Khánh Sơn nói khẽ :

- Hoàng Hà luôn mong chúng tôi được đến gần nhau, ơn này tôi không thể nào quên. Nhưng Linh San đi từ lúc nào, tôi không hay biết.

- Nghĩa là anh có gặp Linh San ?

- Không. Nhưng San bảo gì với Hà vậy ?

Cô thật thà :

- Vài hôm nữa bà vú của Linh San lên đây để gọi bán nhà.

Khánh Sơn há hốc, môi anh run run hỏi lại :

- Có thật như lời cô vừa nói không Hà ? Nhưng Linh San hiện giờ ở đâu, cô có biết không ?

- Về quê xưa.

Khánh Sơn bỗng thở hắt ra, nói cộc họng như nghẹn lại không nói được lời nào. Quay lưng vào anh nói :

- Bảo Khánh Vĩnh đến công ty giùm tôi nghe cô Hà, một ngày thôi, vì bữa nay tôi không khỏe.

Chắc hẳn Khánh Sơn đau đớn lắm khi nghe tin Linh San già từ thành phố và già từ căn nhà chung vách. Anh tỏ thái độ bất cần với Hoàng Hà nên cô len lén lên xe nổ máy phóng đi.

Khánh Sơn ôm đầu. Trán anh còn đau mà em nữ bỏ đi. Em không một lần tha thứ cho anh được sao ? Ngẫm nghĩ giây phút lâu, Khánh Sơn quyết định cho mình một chuyến phiêu lưu...

Đến gần gốc cây bàng năm xưa, Khánh Sơn rà thắng lại để lắp vào lề đường. Anh ngạc nhiên vì nơi bãi hoang mới mọc lên một căn nhà lộng lẫy toàn khung cửa kính bao quanh. Anh trở mắt nhìn người đàn bà đẹp vừa đi ra sân. Rõ ràng sào huyết của Thử Lan. Khánh Sơn giận dữ phóng xe đến cửa, thắng gấp gọi vọng vào :

- Bà kia ! Thử Lan hiện giờ ở đâu hãy chỉ cho tôi ngay, nếu không khai báo bà sẽ chịu trách nhiệm.

Ngẩng mặt ra đường, bà Dung Anh nói lớn:

- Cậu Khánh Sơn ! Hãy về đi và nói lại với anh chị Khánh Bình là bà Tô Dung Anh hủy bỏ lời hứa hôn cho con năm xưa. Con gái của tôi không thể gả cho một người hồ đồ như cậu

Sơn chổng chân xe đi vào sân về mặt ngõ gác :

- Xin lỗi... xin lỗi... bà là ai mà tôi chưa được một lần quen biết?

- Tôi à ? Tôi là Tô Dung Anh, là bạn của cha mẹ cậu, là mẹ của Linh San, nhưng không thể nào là mẹ vợ của cậu được. Cậu về đi, đó là phần thưởng tốt đẹp nhất dành cho cậu đó .

Khánh Sơn quắc mắt :

- Gặp được Linh San, tôi mới tin lời bà.

- Được cậu đứng chờ để tôi gọi nó ra đây cho cậu gặp mặt .

Bà kiêu hãnh đi vào nhà. Không bao lâu Linh San chạy và ra như cơn lốc ôm vòng người anh nghẹn ngào hỏi :

- Sao biết được em ở đây mà đến tìm em hở anh ?

Khánh Sơn siết cô vào lòng nghẹn nói :

- Linh San ! Anh tạo ra nhiều lỗi lầm và khó tha thứ. Gặp em lần này, anh vui lắm vì bắt được hạnh phúc trong tay dù rất mong manh đối với anh. Biết em yêu anh thế này thì bản thân anh tự lên án và lương tâm của anh không cho phép đến gần em. Linh San ! Anh thật có lỗi.

Cô òa khóc trên ngực anh :

- Em rất rõ ở nỗi khổ của anh qua bao ngày, nhưng phải làm sao để anh hiểu được em rất yêu anh, và phải làm gì để anh biết được em mới là con bé được anh cứu lên khỏi dòng nước và đưa em vào đến bến bờ.

Anh nhìn cô trân trời :

- Linh San ! Em vừa nói gì ?

Linh San thôn thức : .

- Trước ngày đám cưới của chúng mình, em đã yêu anh nhưng không để anh đọc được trong tâm tư của em, vì em còn giận cái đám cưới đến quá nhanh, bởi vậy cho nên trong đêm tân hôn anh còn nhớ lời em nói không? Em bảo em đã có mối tình không hẹn nhưng vẫn chờ đợi nhau, vì ngày đó em nhận thấy mình có lỗi với chú bé bị ngộp nước để cứu em lên khỏi dòng nước xoáy và nhật lại cho em chiếc lá bàng...

Anh còn nhớ không, ngày xưa ấy em biết xấu hổ vì những nụ hôn của anh triu mến quá... Em vụt chạy về nhà nấp sau cánh cửa, hướng mắt nhìn trở lại gốc bàng, thấy anh vẫn đứng mãi nơi ấy để chờ đợi em.

Khánh Sơn siết chặt người yêu vào lòng, hôn lên khắp khuôn mặt Linh San rồi nói líu ríu :

- Đúng rồi, đúng rồi Linh San ơi ! Nhưng sao em để đến muộn màng mới nói với anh?

Cô buồn thiu :

- Em nghe lén câu chuyện giữa anh và Thử Lan nên em âm thầm xa anh, vì chị ấy cũng có một tâm niệm như em.

Khánh Sơn nghiêng răng :

- Cô ta đọc được tâm tư của anh nên nắm bắt câu chuyện tình trẻ con để lừa đảo, em hiểu không ?

Cô khóc thút thít :

- Em hiểu ra thì đã muộn cho hai đứa rồi anh ơi. Mẹ em đang giận anh và căm tuyệt em...

Khánh Sơn vỗ về :

- Nín đi em ! Anh hy vọng không có trở lực nào ngăn cách chúng ta.

Từ sau lưng hai người, bà Dung Anh lên tiếng.

- Cậu vừa bảo sao ? Cậu bảo không có trở lực nào ngăn cản được cậu à ?

Buông Linh San ra, anh từ tốn :

- Thưa dì, cháu tự nhận là cháu có lỗi rất nhiều với Linh San và có lỗi với dì...

Bà cắt ngang bằng giọng mỉa mai:

- Cậu đang giở trò trẻ con với tôi đó à ? Cậu làm khổ một đời con tôi, cậu đuổi xô nó ra khỏi công ty chỉ vì một cô gái đẹp... và con tôi phải khóc hết nước mắt.

- Thưa dì... cháu xin lỗi...

Bà lạnh lùng :

- Cậu nên ra về ngay và xem như không có Linh San vậy.

Trùng mắt về con, bà gắt :

- Linh San ! Con vào nhà ngay vì mẹ chỉ nói một lời với con thôi.

Linh San nhìn anh rồi đi vào nhà trước đôi mắt đỏ hoe của Khánh Sơn nhìn theo chết lặng.

Nhẹ gật đầu chào bà, Khánh Sơn liền quay đầu xe lao đi giữa trời gay gắt. Lỗi lầm đã tạo ra có ai thấu hiểu cho anh.

Chỉ có Linh San, cô ùa chạy vào nhà ôm mặt khóc rùng trong phòng riêng. Nói gót theo con gái, bà Dung Anh nói :

- Linh San à ! Khi chưa biết được nhau, người ta mới có dịp khoe khoang bản chất của họ, Con có biết trước khi gặp được con, cậu ấy đối xử với mẹ ra sao không? Có lẽ con không bao giờ tin được lời nói của mẹ.

- Anh Khánh Sơn đang bị lầm lẫn đó mẹ ơi. Anh ấy rất tốt với con. .

Bà nghiêm nghị nói :

- Hay con quay lại với cậu ấy đi ?

Cô lắc đầu :

- Không, không mẹ ơi. Con chỉ có mẹ là trên hết. Con từng thềm thuồng được vòng tay âu yếm của mẹ. Nay có mẹ rồi và con không thể rời xa mẹ được.

Vuốt tóc con, bà vỗ về :

- Nín khóc đi con ! Cũng như con vậy, mẹ chỉ còn có con là nguồn an ủi của mẹ.

Linh San im bật tiếng nghẹn vì những lời nói dịu dàng của mẹ vừa trút vào tai. Cô ngẩng mặt nhìn qua khung cửa sổ. Bầu trời xám đục mây đen vừa ủa đến và cơn gió đã cuốn hút nỗi lòng băng giá của Linh San.

Trần trọc suốt đêm vì nỗi ám ảnh vương mang, Khánh Sơn biết chắc bà Dung Anh còn sống và quay về bên con, và anh cũng biết chắc bà sẽ cắt rời mối tình đầu của hai đứa.

Muốn kể rõ sự tình chớ ba mẹ nghe để cứu gỡ kịp thời, nhưng lời nói gằn gằn của bà luôn văng vẳng bên tai : "Hãy bảo anh chị Khánh Bình là bà Dung Anh hủy bỏ lời hứa hôn cho con năm xưa".

Không, không thể để ba mẹ phải đối mặt với tình huống khó xử mà anh là người tạo nhọc nhãi cho ba mẹ. Linh San ơi ! Tình anh gửi theo mây gió bay về em, thà anh chấp nhận khổ đau chứ không thể để mọi người nhìn chúng ta bằng đôi mắt quắc lên, em hiểu không ? Biết được em đang ung dung trong mái ấm hạnh phúc, nên anh an tâm để hưởng lây với em dù trong âm thầm.

Khánh Sơn thay đồ để đến nơi làm việc. Anh ung dung đi xuống thang lầu rồi dẫn chiếc mô tô ra hiên.

Chạy dọc theo đoàn xe nhộn nhịp trên đường phố mà lòng anh giá băng. Ước gì trông thấy em cuộc bộ dọc lề đường để anh còn được dịp chặn lối về của em.

- Khánh Sơn ! Khánh Sơn...

Thì ra là Trúc Lam, cô bạn học năm xưa có lần đóng không trọn vở kịch giùm anh. Cô xuất hiện bên lề và ra vẻ rồi rít. Khánh Sơn dừng xe tươi cười :

- Trúc Lam đang đi đâu vậy ?

- Đi tìm anh chớ đi đâu.

- Có việc gì mà trông em hớt hải đến thế?

Cô cô chu môi:

- Một tin quan trọng. Nhưng hỏi thật, anh với cô vợ hờ bàn giao kế hoạch chưa ?

Anh cười giả lả :

- Xưa lắm rồi Lam ơi ! Cô ấy bỏ tôi đi lâu lắm rồi.

Cô bỗng xụ mặt :

- Lỗi tại em mà nên có sự. Anh ác ghê, vậy để cô ấy ghen hờn đến bỏ đi. Em đang sống trong ân hận khi vô tình bắt gặp Linh San của anh ở quê.

Sơn vờ hỏi :

- Hai người gặp nhau chắc tâm đắc lắm ? .

Cô trề môi :

- Tâm đắc cái con khỉ ! Cô ấy ngoảnh mặt khi trông thấy em thì có.

- Rồi em chạy theo gọi lại ?

- Xi ! Biết các người ra sao, mặc các người chứ.

Cô giận dỗi ngoảnh mặt. Sơn gọi giật lại nói :

- Lên xe tôi đưa em đến nơi làm việc của tôi, sẵn dịp tham quan luôn thể.

- Ôi chà ! Không ai rảnh rỗi để các người điều khiển hoài đâu nhé. Em về vì ở nhà còn nhiều việc. Hẹn khi khác gặp lại vui hơn.

Sơn chỉ lắc đầu trông theo dáng uyển chuyển của cô bạn len lỏi vào dòng người.

Dừng xe trước sân, Sơn ung dung đi vào văn phòng. Thấy Khánh Vĩnh đang làm việc, anh nói :

- Hôm qua anh bận nhiều việc nên không về kịp trong chiều.

Khánh Vĩnh niềm nở :

- Anh về được đến đây là mừng rồi, bởi vì gia đình luôn lo lắng cho anh.

- Anh lớn rồi, Khánh Vĩnh ạ.

- Nhưng trong mắt của ba mẹ, anh vẫn là đứa trẻ.

Sơn mỉm cười, nói :

- Anh hiểu, nên lần này anh tự giải quyết cho anh.

Khánh Vĩnh nhăn mặt :

- Bao nhiêu lần anh tự giải quyết mà có được đâu. Em khuyên anh hãy vui vẻ lên để làm lại tất cả. Biết đâu sau khi hiểu được lòng anh, Linh San sẽ quay lại.

Khánh Sơn than thở :

- Anh không dối lòng là anh rất yêu Linh San, nhưng... có lẽ anh sẽ sống độc thân. ,

- Chà ! Anh chung thủy với cô ấy đến như vậy à ? Có lẽ em phải nhắn gió báo cho cô ấy biết.

Hơn bao giờ hết, Khánh Sơn thừa hiểu anh đang đóng vai trò gì trước đôi mắt mọi người. Hãy bình thản đi Khánh Sơn, cứ xem như mi chưa một lần yêu và nhung nhớ.

Bỗng anh khoát tay :

- Muốn anh được bình thản thì mọi người hãy vì anh mà đừng nhắc đến Linh San bên tai anh là đủ rồi.

- Em hoàn toàn không hiểu trong tâm tư anh đang nghĩ gì. Đôi lúc trông anh buồn mà em đâm hoảng.

- Kể từ hôm nay, đừng bao giờ sợ anh nữa, Khánh Vĩnh. À ! Hôm qua em có về đăng nhà không?

- Chi vậy anh ?

- Thì anh muốn thăm hỏi sức khỏe của ba mẹ vậy mà.

Khánh Vĩnh vui miệng nói :

- Trưa hôm qua, em có về nhà và được ba cho biết vài hôm nữa, ba mẹ sẽ về thăm quê .

- Đừng... đừng để ba mẹ đến đó vì nơi đó không tốt đẹp gì đâu em.

Khánh Vĩnh ngạc nhiên :

- Anh về đó lần nào chưa mà quyết chắc như vậy ?

Sơn nói nhanh :

- Anh về rồi, nhưng nơi đó là sào huyệt của Thủ Lan.

Khánh Vĩnh đáp tỉnh khô :

- Thì có sao đâu nào ? Cô ấy gặp mình là lo tìm đường tẩu thoát chứ. Anh đừng lo.

Khánh Sơn thở dài, khẽ nói :

- Để trưa nay, anh về thăm ba mẹ.

Nói xong, Khánh Sơn bỏ đi ra sân mang đôi mắt mờ lệ ngược nhìn lên cao, mây mù bay trôi giăng kín bầu trời. Sơn nghe lòng chên vênh vì đôi mắt của cô bé ấy tròn xoe luôn mong đợi người tình.

Dầm mình dưới cơn mưa đổ trút xuống đầu âm ỉ, Khánh Sơn vẫn cho xe lao đi. Anh mím môi thật chặt cố bám lấy tay ga cho đầu xe quẹo vào cổng nhà.

Người đầu tiên khi Khánh Sơn lờ mờ đôi mắt để tìm kiếm là bà Khánh Bình. Biết con tỉnh lại bà cuống quýt bảo :

- Con không sao hả Khánh Sơn?

- Dạ... con khỏe rồi mẹ ạ. Có lẽ sức khỏe của con đang kém dần nên chỉ dầm mình dưới cơn mưa không hơn mười phút mà con đã xây

xảo như vậy ?

Nhìn ngay vàng trán con, bà ngạc nhiên :

- Trán con sao vậy hả Sơn ? Con có trọt té ở đâu không?

Khánh Sơn cười gượng, tay chống thanh giường nói :

- Vì con gãi nhiều nên rơm máu đó mẹ.

Bà trở mắt hỏi :

- Hay là bọn của Thử Lan chặn đường con?

- Không phải đâu mẹ ơi. Cô ta đang hoạt động ở vùng quê xưa của mình đó mẹ.

- Sao con biết?

- Hôm nọ, khi nghe ba mẹ đòi về nơi ấy vì lời nhắn tin, con bực tức vì mắt của vào tay cô gái nên con liều lĩnh đến đó.

- Và họ đánh con đến mang thương tích ?

Thở ra bực dọc, bà nói tiếp :

- Ba mẹ đang sốt ruột vì Linh San mất tích vừa định về quê xem hư thực thế nào. Nay con bị như vậy, chắc là mẹ phải ở nhà lo cho con.

Khánh Sơn im lặng. Anh nghe lòng nhói buốt vì vừa dối mẹ để chặn đứng nỗi ê chề của hai gia đình thân thiết. Thà im lặng thoái lui để Linh San được vui bên mẹ .

Khánh Sơn bỗng hỏi :

- Chuyện Hoàng Hà với Khánh Vĩnh đến đâu rồi hở mẹ ?

- Chúng nó biết yêu thương nhau nên ba mẹ đâu cần phải lo âu từng giờ.

- Vậy mẹ lo việc tiến hành ngày cưới cho chúng nó đi.

Chỉ tay vào trán con, bà ôn tồn :

- Chúng nó thì suôn sẻ rồi đó, mẹ chỉ buồn lo cho con thôi.

Khánh Sơn nhăn mặt :

- Ai biểu ba mẹ trung thành với lời đính ước xưa kia làm chi để đòi con vương phải sự ràng buộc không lối thoát.

- Nhưng mẹ hỏi thật, con phải trả lời thật lòng với mẹ. Con có yêu Linh San không?

- Mẹ hỏi kỳ quá hà. Lỡ con yêu nhưng cô ấy không yêu nên mới có nghịch cảnh...

- Mẹ chỉ ngại Linh San nó vẫn yêu con, nhưng con đối xử không phải với nó nên nó mới bỏ đi như vậy. Nó mà khổ đau thì ba mẹ càng nặng lời với người quá cố.

- Con không hiểu hai tiếng "nặng lời" của mẹ dành cho ba mẹ của Linh San.

Quẹt vội giọt lệ vừa lăn dài trên má, bà buồn buồn than vãn với con trai :

- Ngày ba, mẹ của Linh San đi có để lại cho ba mẹ hơn mười lượng vàng và gửi gắm con bé cho bà vú. Sau khi con khỏi căn bệnh sốt thương hàn, ba mẹ trở về quê, nhưng bà vú và Linh San đã dời đi đến bây giờ. Mẹ xem như là may mắn khi con mua căn phố chung vách với nhà dì Hạnh, nên ba mẹ quyết định cưới Linh San cho con, để ba mẹ có dịp đáp trả lại những ưu ái của bạn bè. Nhưng mong ước của ba mẹ không nằm vào suy nghĩ của các con nên ba mẹ rất thất vọng.

Khánh Sơn nói khẽ khàng :

- Sao ba mẹ không kể rõ ngọn nguồn cho con hay biết để bây giờ thì đã muộn màng vì không còn dịp để đền đáp.

- Mẹ đang hy vọng Hoàng Hà nó tìm được Linh San cho con.

Khánh Sơn có vẻ hốt hoảng :

- Hoàng Hà nói những gì với mẹ rồi ?

- Nó hứa với mẹ, nó sẽ tìm Linh San cho con, ngoài ra mẹ không nghe thấy điều gì khác hơn.

- Ôi ! Con cứ ngỡ cô ấy lắm chuyện...

- Hay con đang dối ba mẹ điều gì ? - Bà cau mày hỏi - Khánh Sơn ! Con phải nói thật với mẹ để con không phải ân hận.

- Ân hận ? Không có gì phải ân hận đâu mẹ ạ. Con chỉ muốn biết ý của ba mẹ là nếu Linh San không yêu con hoặc một trở lực nào đó mà không muốn đến gần con, ba mẹ có còn phiền não như thế này nữa không ?

- Tất nhiên là phải nhẹ lòng hơn chứ con, vì ba mẹ chỉ trả vàng lại để Linh San nó có vốn tạo dựng sự nghiệp.

- Cảm ơn mẹ.

- Thôi được rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Con nghỉ ngơi đi cho khỏe.

Bà quay bước ra khỏi phòng, nhưng trong lòng còn nặng trĩu những nỗi lo.

Khánh Vĩnh à ! Anh tăng ga lên một chút nữa được không? Trời sắp mưa rồi đó.

- Trời mưa thì có sao đâu em ? à ! Hình như đi dưới mưa cũng thú vị em nhỉ!
- Anh này, thấy ghét !

Khánh Vĩnh cười giòn giã :

- Coi chừng anh dừng lại đề hôn em bây giờ.

Hoàng Hà giãy nảy :

- Thôi, thôi ông ơi. Làm ơn đừng dừng xe lại giùm tôi, kéo thiên hạ héo hắt vì lỡ bắt gặp ông hôn tôi ở giữa đường giữa sá.

Khánh Vĩnh vờ giảm ga khiến Hoàng Hà hốt hoảng, cô áp mặt vào vai anh nài nỉ :

- Đừng đùa nữa Khánh Vĩnh ! Em đang lo vì chưa biết Linh San có nói thật với em không ?

- Linh San chưa hề nói dối cơ mà, em không nhớ điều này hay sao ? Anh hy vọng đám cưới của chúng mình sẽ có Linh San đến chung vui, bởi có cô ấy luôn mơ ước cho anh cũng như em.

- Nhưng lỡ không gặp được Linh San thì sao anh ?

Khánh Vĩnh khoát tay :

- Đừng nói chuyện không hên chứ, đề anh rẽ vào con rạch.

Cô tò mò :

- Gần đến nhà rồi hả anh ?

- Ồ. Nơi đó có gốc cây bàng già nua chẳng biết hôm nay còn sống để đón anh về không?

Khánh Vĩnh nhắm tính đường rồi rà xe lại trước ngôi nhà mới xây, đưa mắt nhìn vào bên trong để tìm người thăm hỏi.

Hai người đứng lóng ngóng trước cổng một lúc, bỗng Hoàng Hà cất giọng thật to gọi vào :

- Linh San ! Linh San ! Mi làm gì sau vườn đó hả, mau ra đây mừng bạn đi.

Linh San buông thùng, lúp xúp chạy ra :

- Ôi ! Hai người làm sao biết được nơi này vậy ? Vào nhà đi Hoàng Hà. Mời anh Khánh Vĩnh !

Cô nắm tay bạn kéo vào nhà, bỏ lại Khánh Vĩnh lần bước theo sau mang theo nỗi thắc mắc đến không kịp hỏi.

Ngồi bên nhau nơi phòng khách, Linh San luôn miệng :

- Hoàng Hà chịu đi chung xe với anh Vĩnh rồi hả ?

Cô bạn ửng hồng đôi má chối quanh :

- Nhớ Linh San, mình chịu hồng nổi nên mới đành để anh đưa đi tìm bạn.

- San cũng không ngờ anh Vĩnh trở về quê xưa

Bây giờ anh mới sự tỉnh :

- Vú đâu rồi Linh San ?

- Vú cùng mẹ San ra chợ mua sắm ?

- Mẹ của San? - Anh gạt lại - Là... mẹ

nuôi hả ?

Cô vui vẻ :

- Không, mẹ ruột của San về cách đây ba tháng và vừa xây ngôi nhà này nè. Có lẽ tuần sau, vú đi thành phố để gọi bán ngôi nhà ở trên.

- Linh San quyết định ở lại đây ?

- Đúng vậy !

Khánh Vĩnh thoáng buồn :

- Linh San đành quên tất cả người thân trên ấy ?

Cô bình thản nói :

- Đúng vậy, vì nơi đó San chỉ có Hà và anh Vĩnh, nhưng các người đến thăm San rồi nè. À ! Mãi mừng mà San quên mất, chờ San năm phút nghen.

Cô loay hoay đi vào trong để lại nỗi ám ức cho Khánh Vĩnh. Sao Linh San không dẫn mẹ đến thăm ba mẹ anh khi gia đình anh xôn xao lên vì lời nhắn của bà Dung Anh ? Chắc hẳn Linh San vì oán hận anh Sơn nên mọi liên hệ gia đình hai bên cô ấy đành cắt đứt trong lạnh lùng.

- Dùng nước ngọt với San nghen các bạn. Mình biết Hà háo nước vải lắm đó.

Cô bạn láu lỉnh :

- Vào mang thêm vài lon nữa đi San ! Anh Khánh Vĩnh đang hóc nắng đó, bỏ mang ra ít quá.

Khánh Vĩnh ngượng ngùng :

- Các cô mà sấp lại gần là tôi thật khổ tâm.

- Ái chà ! Để xem ai khổ hơn ai nha. Anh Vĩnh không thấy Linh San có một mình hay sao ?

Linh San đập vào vai bạn khúc khỉnh, họ đến gần nhau là nói toàn những chuyện vu vơ mà Khánh Vĩnh là người luôn chứng kiến. Vui lây với các cô nhưng anh không khỏi thắc mắc :

- Linh San về đây ngay lúc nghỉ việc à ?

- Đời San còn may mắn, nên sau khi San bị đuổi việc trở về, San được một cậu bé ở hàng xóm mang tin đến và San về quê gặp lại mẹ.

- Cô vô tình đến nỗi không cho ba mẹ tôi hay khi ông bà... Ồ, ba mẹ tôi đang sống trong nỗi lo âu và nghi ngờ...

Cô nhú mày :

- Nghi ngờ Linh San ?

- Không. Ông bà và cả anh Sơn đang trần trở vì luôn có ấn tượng : San vương phải gian xảo của Thử Lan thôi.

Cô cười tủm tỉm :

- San có tầm nhìn không tệ đâu nha. Nhưng đó là tình yêu của anh Sơn thì có ai dám xen lời vào khi họ đang say đắm bên nhau chứ ?

- Vì Linh San không nói nên mới xảy ra chuyện nông nỗi cho anh ấy. Nhưng San có đau lòng không khi cô phải thức suốt đêm làm lụng để tạo đồng vốn cho anh Sơn ?

- San đã nghe rõ mọi chuyện về anh ấy, nhưng San lấy quyền gì để khuyên lơn và an ủi ảnh ngay trong lúc đó ?

Hoàng Hà dịu giọng :

- Anh Khánh Sơn đang sống trong ân hận, Linh San có thể đến thăm ảnh được không ?

Cô lắc đầu :

- San đang khổ lắm, vì mẹ không cho ra khỏi nhà.

- Để Hà xin phép đi, rồi bọn mình cùng đi nha. Sẵn báo tin cho hai bác biết mẹ San đã quay về.

- Anh Vĩnh thay mặt được rồi há: .

Chau mày, Khánh Vĩnh tò mò :

- Di Dung Anh khó lắm hả Linh San ? Hay để tôi thay mặt gia đình ?

Cô xua tay chối từ :

- Linh San hẹn khi khác vậy.

Bỗng Khánh Vĩnh nhìn ra đường, chợt xám mặt và run lên khi trông thấy bà Dung Anh, anh vội đứng lên chào bà với vẻ ngượng ngập. Không ai hiểu được

trong lòng anh nghĩ gì, nhưng thái độ khúm núm của anh khiến Linh San bật cười. Cô vui vẻ khi mẹ bước vào nhà :

- Hoàng Hà đến thăm con nè mẹ, có cả anh Vĩnh là con trai của bác Bình nữa.

Bà cười với Hoàng Hà rồi lập tức lạnh lùng quay sang Khánh Vĩnh :

- Hân hạnh được tái ngộ với cậu nơi đây.

Khánh Vĩnh run run :

- Xin lỗi... vì hôm trước cháu không được biết dì là mẹ của Linh San.

Bà cười mỉa :

- Chính vì thế nên tôi mới hiểu được bản chất của các cậu khi đối mặt với một người không quen.

- Không phải thế đâu dì ạ, bởi... ngày hôm đó gia đình cháu có chuyện không vui.

Linh San giật tay mẹ nài nỉ :

- Mẹ à ! Anh Vĩnh cũng có lỗi với mẹ nữa hay sao ? Anh ấy rất tốt với con và luôn quan tâm đến con.

Bà nói :

- Họ tốt với con lắm hay sao Linh San ? Tội nghiệp con của mẹ phải sống vất vả và làm thuê cho họ mà họ vẫn chưa vừa lòng, còn đuổi xô con của mẹ.

Khánh Vĩnh ngơ ngác :

- Thật tình cháu không hiểu việc của người lớn và cháu chưa một lần đuổi xô Linh San. Cháu chỉ được biết Linh San là cô bạn tốt của Hoàng Hà thôi.

Bà nói gay :

- Tôi không quên cháu Hà đã giúp đỡ con tôi, nhưng tôi cũng không quên oán hận gia đình ông bà Khánh Bình. Cậu về và báo lại với ba mẹ của cậu là đừng tìm đến gặp mặt Tô Dung Anh này nghe cậu.

Khánh Vĩnh đỏ mặt vì thẹn :

- Ba mẹ cháu không hẳn là người vô tâm. Cháu xin dì hãy suy xét lại cho cháu nhờ.

Bây giờ bà vú mới lên tiếng can ngăn :

- Vợ chồng Khánh Bình rất tốt với cô và Linh San, con ạ. Có thể các cậu đang nhầm lẫn việc gì đó.

Bà Dung gay gắt :

- Làm sao gọi là nhầm lẫn được hả cô, khi con đứng trước cổng đến mỗi cả đôi chân để xin được vào nhà của họ, nhưng họ ngoảnh mặt đến vô tình. Cũng

có thể họ đang lẩn tránh con. Nhưng đối với con, chuyện xưa xem như hủy bỏ tất cả. Thà con chấp nhận có lỗi với anh Trí Nguyên, chứ con không thể chấp nhận kết bạn với những kẻ vô tâm.

- Khánh Vĩnh giận dữ, mặt anh nóng bừng :

- Cháu xin di thông cảm ở hoàn cảnh vô tình của cháu hôm nọ. Nhưng di bảo ba mẹ cháu vô tâm là cháu không đồng ý.

Bà tròng Khánh Vĩnh, chột nhỏ giọng :

- Chuyện người lớn chỉ có người lớn mới hiểu. Còn cậu, hãy xem gia đình tôi không quen là cách tốt nhất.

Anh đứng lên nhìn trần trời Linh San :

-Tôi với Hà về nghe Linh San. Hy vọng chúng ta không xem nhau như người xa lạ.

Hà nắm tay bạn bảo khế :

- Biết San ở đây rồi, để hôm nào Hà đi một mình đến thăm bạn nhé.

Linh San vẫy tay đưa bạn ra về rồi quay vào nhà vờ tươi tỉnh. Nhưng thái độ bối rối của cô không qua khỏi đôi mắt của người mẹ, nên bà gọi cô đến gần nói :

- Linh San ! Con gọi họ đến đây để gặp mẹ phải không?

Cô đáp ứng :

- Hoàng Hà đến thăm con mà mẹ.

- Còn cậu Khánh Vĩnh ?

- Anh ấy với Hoàng Hà chuẩn bị cưới.

Bà lắc đầu thờ dài :

- Có lẽ tâm tư của mẹ không được ổn, nên mẹ chưa thể tiếp xúc với bất kỳ một người nào gọi là bạn của con.

- ...

- Con phải hiểu cho lòng mẹ, cũng như mẹ rất rõ ở tâm tư của con.

Bà nói xong đi ra nhà sau, bỏ lại Linh San cúi đầu cam chịu những lỗi lầm do cô tạo nên.

Còn Khánh Vĩnh, khi trở về đến nhà và mang cả sự bực bội từ nơi quê xưa, nơi mà anh tưởng sẽ có nhiều tiếng cười giòn giã của người thân vồ lấy anh trong niềm nở... nhưng ngược lại...

Khánh Vĩnh dựng xe trước sân hiu hắt đi vào nhà. Chột anh sựng người nơi phòng khách vì ba mẹ và anh Khánh Sơn đang nói chuyện vui vẻ. Bực bội, anh nện chân đến ngòi rồi đưa mắt nhìn từng người theo số thứ tự... Trông rõ thái độ kỳ quặc của con, ông Bình cất giọng khàn khàn :

- Chắc hẳn là hai đứa vừa cãi vã ở công ty ?

- ...

Khánh Sơn mỉm cười tiếp lời cha :

- Lỗi chắc là ở Khánh Vĩnh chứ không phải Hoàng Hà đâu.

- ...

Bà Bình lắc đầu :

- Bữa nay con làm sao rồi hở Khánh Vĩnh ? Hay ba mẹ có lỗi với con mà không hay biết ?

Anh đáp lửng :

- Cũng có thể là như vậy.

Ông gằn giọng :

- Con nói rõ lại cho ba mẹ nghe coi !

Anh lừ mắt :

- Con muốn biết rõ giữa gia đình ta và gia đình Linh San có ân oán gì không ?

Ông chau mày thắc mắc :

- Sao bỗng dưng bữa nay con hỏi ba mẹ một câu hỏi ngớ ngẩn vậy ? Gia đình mình làm gì có oán với gia đình Linh San khi ơn còn chưa trả được.

- Nhưng ba mẹ có thật tâm để trả ơn cho họ không ?

Bà trợn mắt :

- Ôn nghĩa trả cho nhau làm, sao người ta thấy được hả con?

- Vậy mà vẫn có người đàn bà lạ đã nhận thấy, và bà ta đang nhìn thấy gia đình ta báo oán cho bà.

Ông Bình hỏi :

- Con vừa nói gì Khánh Vĩnh ? Người đàn bà nào dám bảo như thế khi ba mẹ không quen với họ ?

- Nên đây mới là cái oán gây trong lòng của bà ấy đó. Con không oan ức gì khi bà mắng vào mặt con, và cả gia đình này không còn oan khi bà ta không muốn tiếp chuyện.

Ông giận dữ gầm lên :

- Con nói cái gì mà mờ mờ ảo ảo vậy hả ? Ai làm cho con giận dữ đến thế được chứ ?

Không thể kềm hãm nổi nhục vừa lãnh vào thân, Khánh Vĩnh gằn từng lời một :

- Bà Tô Dung Anh vẫn còn sống và đã trở về, nhưng bà không nhìn gia đình ta là chỗ thâm giao.

Khánh Sơn hỏi, giọng run run :

- Bà ta đến công ty của em hay em đã vô tình gặp được bà ấy ?

- Em đưa Hà về quê thăm Linh San và em phải đương đầu với di ấy. Di mắng em, dù em tự nhận lỗi và nài nỉ nhiều phen.

Mặt ông Bình tái đi, ông xuống giọng :

- Dung Anh còn sống thật bà ơi. Vợ chồng mình phải đi thăm cô ấy.

Khánh Vĩnh khoát tay :

- Ba mẹ đi thăm ngay lúc này chỉ vô ích mà thôi, vì di Dung Anh không nhìn nhận gia đình ta là những người thân.

- Có thể di ấy đang nhằm lẫn chuyện gì đó, để rồi ba mẹ gặp được di thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp cho các con.

Khánh Sơn vờ nói :

- Hay ba mẹ để con đến đó trước xem qua tình hình ?

Khánh Vĩnh lắc đầu :

- Anh đến đó chắc tệ hơn em nữa là khác, bởi anh nặng lời với di ấy nhiều phen.

Sơn lặng thinh chua xót cho nghịch cảnh của anh. Có lẽ anh đã lãnh lấy những câu xua đuổi của di Dung Anh cách đây không lâu, vì không muốn để ba mẹ phải vướng mắc nên im ắng với nỗi bồn chồn. Nay Khánh Vĩnh đã đến và thêm một lần chứng kiến cảnh phũ phàng nên lên tiếng can gián.

- Con chỉ xin ba mẹ đừng đến nơi ấy ngay lúc này, vì có thể di ấy đang bức tức điều gì đó mà chưa được sáng tỏ.

Chợt ông chỉ tay vào con trai nói :

- Không phải chuyện của con thì là chuyện của ai ở ngoài đường để mang vào nhà này chứ ?

- Nhưng con không muốn ba mẹ phải nô lệ kẻ khác là vì con.

-...

- Con thà chấp nhận nghịch cảnh chứ không chấp nhận để ba mẹ phải quỳ lụy một người đàn bà quá cố chấp.

- Làm khổ một đời con gái người ta, bảo sao di Dung Anh không giận được chứ ?

- Chưa hẳn ai đã làm khổ một đời ai. Nhưng con chỉ xin ba mẹ hãy dừng lại vì chẳng lợi ích gì đâu khi lòng con đã nguội lạnh.

Ông nhếch môi :

- Con đang sai lầm khi tưởng rằng ba mẹ đến đó là vì việc của con.

Khánh Sơn chống chế : .

- Con sẽ bỏ nhà này mà đi khi nghe được ba mẹ đến đó để lãnh ê chề vào thân.

- Hừm ! Con luôn tạo bức tường ngăn cách, hay con đang xấu hổ khi đối diện với thực tại ?

Nhìn lại Khánh Vĩnh, ông khẽ hỏi :

- Còn ý của con thì sao ? Ba mẹ có nên đến thăm dì ấy không ?

Vĩnh trầm ngâm giây lâu, chợt lên tiếng :

- Ba mẹ nên đến thăm dì ấy rồi mọi việc nhảm lẫn hãy phân bày sau vẫn chưa muộn. Con hy vọng đến ngày cưới của con sẽ có mặt dì Dung Anh và Linh San đến chung vui.

Khánh Sơn đứng lên bỏ đi, dường như anh không muốn nghe thấy và không muốn ngồi giữa căn phòng bỗng âm u đối với anh nên vội lên xe phóng đi... Đi đâu để trốn thoát nỗi ân hận ? Khánh Sơn chầm chầm nhìn phía trước. Máu nắng le lói không đủ xoa dịu nỗi lòng của chàng trai đang mang trái tim thương tật, mong được một lần ném bỏ để quên được đôi mắt đen láy của cô bé .

Cho xe đâm sầm trước hiên nhà, Khánh Sơn ngỡ ngác vì cánh cửa nhà chung vách khép hờ. Ai thế? Có phải Linh San không em ? Vừa suy nghĩ, anh vừa đưa tay ấn nút chuông gọi. Bất ngờ cánh cửa được mở rộng và bà vú xuất hiện ở giữa cửa nở nụ cười hiền hòa :

- Ủa ? cháu vừa về đến hả Sơn ?

Khánh Sơn tươi ngay nét mặt :

- Dạ... vú lên chắc có việc quan trọng hở vú ?

- Ồ, vú cũng vừa lên tới và định sang thăm ba mẹ cháu đây.

Anh ngỡ ngác :

- Dì Dung Anh đã bỏ qua những lỗi lầm của cháu hả vú ?

- Ôi ! Thì để bà đến đó nói chuyện với ba mẹ cháu.

Sơn lẹ miệng :

- Để cháu đưa bà đi.

- Được rồi, chờ bà một chút. Bà Hạnh lẳng xẵng trở vào trong nhà, rồi xách chiếc giỏ luống cuống đi ra.

Ngồi sau xe, bà hỏi khẽ Khánh Sơn :

- Công việc làm của cháu lúc này ra sao rồi ?

- Dạ, công ty của cháu vẫn còn hoạt động bà ạ, nhưng thu nhập kém hơn thời gian trước.

- Rồi cô Thư Lan không phụ với cháu hay sao ?

Sơn đáp tỉnh :

- Cô ấy gom hết vốn của cháu rồi trốn đi

- Rồi cháu có buồn không khi mẹ của Linh San đang rất hận cháu vì nó quá thương con gái của mình ?

- Cháu không buồn đâu bà ạ, vì cháu đã biết cháu gây ra bao nhiêu là phiền muộn. Cháu chỉ mong bà cũng như di hã tha thứ cho cháu.

Bà ôn tồn bảo :

- Nếu Linh San nó không bướng bỉnh thì làm gì gây ra cảnh éo le của hai gia đình. Bà rất hiểu nỗi đau trong lòng cháu, và chỉ có bà đọc được tâm tư nguyện vọng của cháu mà thôi.

Khánh Sơn mở lời thăm dò :

- Vậy bà không xem cháu như người xa lạ phải không ?

- Ôi thôi, đứa nào cũng là cháu ruột của bà kể cả ba mẹ của cháu. Nhưng bà phải ghé thăm ba mẹ cháu lần này vì chắc về sau bà ít có dịp lên đây.

- Nghĩa là bà đã quyết định bán nhà ?

- Ừ. Vì bỏ trống căn nhà cũng chẳng ích lợi gì đâu cháu.

Khánh Sơn cảm nhận được tâm hồn anh đang chênh vênh giữa hai nẻo đường : hoặc Linh San chấp nhận anh nên không chống chọi với tình cảnh, hoặc cô ấy đã bôi xóa những kỷ niệm.

Dừng xe trước cổng rồi dìu bà bước xuống, anh ngạc nhiên khi bên trong ngôi nhà cửa đã khóa kín. Quái ! Ba mẹ đi đâu và cả Khánh Vĩnh nữa.

Khánh Sơn ngơ ngác đưa mắt nhìn bà rồi nhẹ lắc đầu. Xem như đã lỡ chuyện đi thăm của bà lần cuối cùng dành cho ba mẹ anh.

Thầm gọi tên anh đến vạn lần như thế để rồi Linh San gục ngã vì kiệt sức với sự mong đợi. Cô không thể chống chọi với tình huống đang diễn biến giữa hai gia đình.

Linh San xem như đã hết rồi những kỷ niệm buồn vui với bè bạn, xa hẳn ơn nghĩa đậm đà của ông bà Khánh Bình cũng như Khánh Vĩnh.

Rồi mong bạn đến suốt cả tuần mà Hoàng Hà vẫn biệt tăm. Linh San tự hiểu lấy thân phận mình nên nước mắt càng tuôn rơi. Kỷ niệm năm xưa bỗng hiện về thật rõ ràng trong tâm khảm... Khánh Sơn... Khánh Sơn...

Lay nhẹ vai con gái, bà Dung Anh gọi :

- Linh San ! Linh San ! Dậy đi con. Con nằm mơ thấy gì mà thảng thốt thế hả ?

Cô rên khẽ :

- Không có gì đâu mẹ ơi.

Nghe giọng nói yếu ớt của con, bà lấy làm lạ nên bật ngồi dậy nhìn trân vào mặt con gái. Linh San vẫn nằm bất động mang khuôn mặt hốc hác và tiêu tụy.

Bà hốt hoảng gọi giật :

- Con làm sao rồi hả Linh San ? Cô ơi...cô ơi...

Trong đêm khuya khoắt, nghe loáng thoáng tiếng gọi giật của cháu dâu, bà Hạnh tung chăn bước xuống giường vào phòng cháu hồi hả :

- Chuyện gì gấp rút mà gọi giật vậy hử Dung Anh ?

Bà Dung Anh nghẹn ngào :

- Cô giúp con một tay để đưa Linh San vào bệnh viện.

- Con nhỏ nó làm sao rồi ? Trời ơi, nóng quá ! Linh San ! Con đừng bỏ bà nha con...Linh San...

Căn nhà mới xây bỗng trở nên hiu quạnh, chỉ sót lại trong đêm tiếng khóc thút thít của hai người đàn bà mang trong lòng nỗi ám ức còn triền miên.

Sáng sớm trở về nhà bằng đôi chân vội vã, bà Hạnh vừa bước vừa đưa tay lau những giọt lệ tuôn trên khóe mắt. Cháu của bà vẫn mê man trên giường bệnh vì con sốt cấp tính và sinh mạng đang lớn vờn trước mắt tử thần.

Bỗng bà ngẩng mặt lên vì tiếng kèn xe chát chúa bên tai. Vừa trông thấy vợ chồng Khánh Bình, bà vội ngoảnh mặt, đôi chân

càng bước nhanh.

Ông Khánh Bình tấp xe vào cổng rồi bước nhanh ra xe nắm lấy tay bà niềm nở :

- Đi đâu mà vội vàng thế hả dì ? Chúng cháu về đây để thăm dì và bạn.

Bà lạnh lùng :

- Vậy à ! Thôi để dịp khác hãy ghé thăm nó, dì đang bận.

Bà Khánh Bình nói lấy :
Bà Khánh Bình nói lấy :

- Dì đang giận chúng cháu đó phải không dì ?

Bà Hạnh xua tay :

- Tôi không có thì giờ rảnh rỗi để giận hờn ai đâu. Hãy để cho tôi được yên mà lo lắng cho cháu của tôi.

- Linh San nó sao rồi hở dì ?

- Hừm ! - Bà trừng mắt gắt lên – Linh San nó điên dại nên muốn được chết cho xong một đời của nó. Tôi ám ức vì cháu của tôi không nhìn thấy họ vẫn ung dung trước nỗi khổ của nó.

Ông nhú mày nài nỉ :

- Con bé bây giờ ở đâu, dì cho phép chúng cháu được đến thăm nó nghe dì.

- Muộn rồi, không còn gì để nhắc nhở đến nó nữa đâu. Tôi mong hai người nên quay về đi và đừng bao giờ tìm đến chúng tôi.

Bà tung cửa vào nhà và không màng đến vợ chồng Khánh Bình đang ngồi trước hiên để đợi. Không lâu, bà lại đi ra mang trên tay chiếc giỏ chứa đầy những vật dụng linh kinh. Biết chắc ông bà Khánh Bình chưa chịu rời khỏi nơi đây, bà nói trước khi khóa cửa :

- Hãy về đi, con Dung Anh nó không nhìn nhận các người là bạn của nó đâu.

Ông Khánh Bình nhỏ nhẹ nói :

- Câu chuyện nào xảy ra cũng đều có nguyên nhân, nhưng vợ chồng cháu hoàn toàn không hiểu ý của dì cũng như Dung Anh. Dì phải cho cháu gặp được Dung Anh để hội ngộ. Một lần thôi dì ạ.

- Tôi chỉ e ngay lúc con gái của nó đang lâm bệnh, các người sẽ là thủ phạm đó.

Ông bướng bỉnh nói :

- Nếu phải tử hình vì lỗi lầm của gia đình cháu gây nên, cháu cũng sẵn sàng nhận lãnh.

Chợt bà dịu giọng :

- Thôi được, hai người cứ đến bệnh viện để gặp Dung Anh, nhưng đừng oán hận tôi và đừng bảo tôi quá vô tâm nhé !

- Dì lên xe, cháu đưa dì đi luôn thể.

- Các cháu cứ đến đó trước đi, vì tôi còn phải ghé chợ mua vài thứ cần thiết.

Ông Bình ngồi vào xe lắc đầu nhè nhẹ rồi âu yếm nhìn vợ nói :

- Vợ chồng mình đang làm lỗi gì với Dung Anh và cả dì Hạnh hả bà ? Sao bỗng nhiên họ đối xử với mình như thế? Rồi bà tính sao đây, có nên ghé lại để thăm Linh San không?

Bà khẽ nói :

- Vợ chồng mình phải đến đó. Dù Dung Anh không nhìn lại bạn thì ít nhất chúng ta không thể bỏ rơi Linh San.

Vợ chồng Khánh Bình lặng lẽ ngồi trong xe, họ chỉ mong gặp được Linh San và muốn biết nguyên nhân gây nên vì sao Dung Anh quyết xa lánh bạn trong âm thầm ?

Bước vào phòng trước đôi mắt mở to của bạn trong ngạc nhiên, bà Khánh Bình bất chấp những câu nói lạnh băng của dì Hạnh còn văng vẳng bên tai mà bước đến bên đầu giường của Linh San. Bà òa lên tiếng nấc nghẹn rồi đưa tay sờ soạng trên khuôn mặt

xanh xao của con bé . Bà phó mặc cho người thân định liệu tội lỗi của vợ chồng bà gây nên...

Chạm đôi dòng lệ, bà lên tiếng :

- Linh San nó đến nông nỗi này lỗi là do ai tạo nên hở ông?

Bà Dung Anh nhếch môi cay cú :

- Tích Nhược còn luyến tiếc Linh San hay đến để thăm tôi ?

Ông Khánh Bình từ tốn :

- Dung Anh ! Cô hãy bình tĩnh, vì trước mắt chúng ta là đang tranh giành lại mạng sống cho Linh San. Tôi rất tiếc khi đến được nơi đây đã muộn màng.

- Linh San có chết đi cũng như ba nó vậy thôi, họ sẽ quên trong tích tắc. May mà tôi về kịp lúc để nhìn thấy cách đối xử sự của người thân dành cho con gái tôi.

Ông nhẹ gật đầu rồi nhỏ giọng :

- Dung Anh trách cứ vợ chồng tôi là phải lắm, và có lẽ cô đã hiểu rõ ngọn nguồn.

Bà cay cú :

- Linh San nó không hề nói xấu những người luôn không tốt với nó, nhưng với tôi, tôi đã quá hiểu và kết luận. Chúng ta không thể là bạn của nhau được.

Ông Bình chăm chú nhìn trên khuôn mặt của cô bạn gái năm xưa để quyết định lời nói vừa thốt ra của cô. Nhưng Dung Anh hoàn toàn bình thản và xem ông bà như người xa lạ trước đôi mắt đen láy trên trời nhìn con, khẽ nói :

- Con hãy sống với mẹ nhé Linh San ! Mẹ quyết tạo dựng sự nghiệp cho con Linh San à.

Ông Bình phân bua :

- Tại sao Dung Anh không nhường cho vợ chồng tôi một lời thăm hỏi, cô có quá nhẫn tâm đó không ?

Bà cười :